

РЕШЕНИЕ

№ 7420

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**

при участието на секретаря **МОНИКА В. АСЕНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА** Гражданско дело
№ 20221110130552 по описа за 2022 година

Предявени са иски с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал.1, предл. първо ЗЗД, вр. чл. 203 от Закона за водите (ЗВ), вр. чл. 32 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. (за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи) и иск с плавна квалификация чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца следните вземания: сумата от 4392,64 лв., представляваща потребена вода от длъжника, доставена до обект с клиентски номер 2800038081, за периода от 10.1.2013 г. до 7.6.2020 г. ведно със законна лихва от 2.9.2020 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 2465,53 лв. за периода от 10.2.2013 г. до 7.6.2020 г. Ищецът твърди, че между "С. в." АД и ответника са налице трайно установени фактически отношения, свързани с предоставянето на ВиК услуги. Поддържа, че с оглед разпоредбата на чл. 8 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителни и канализационни системи, получаването на ВиК услуги става чрез публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на водоснабдителните и канализационните системи или от съответния регулаторен орган, като правоотношенията между страните били регламентирани от "Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите на ВиК оператор "С. в." АД", одобрени от ДКЕВР на основание чл. 6, ал.1, т.5 от ЗРВКУ с Решение № ОУ-064 от 17.07.2006 г. (Общи условия).

Предвид изложеното, "С. в." АД моли съдът, да постанови решение, с което да бъде признато за установено, че ответникът му дължи процесните суми – главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, до окончателното ѝ изплащане. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който ответниците оспорват основателността на исковите

Прави и възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът като взе предвид твърденията на страните и събраните по делото

доказателства намери следното:

Предмет на разглеждане в настоящото производство е иск с правно основание основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал.1, предл. първо ЗЗД, вр. чл. 203 от Закона за водите (ЗВ), вр. чл. 32 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. (за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи) и иск с плавна квалификация чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД, по който в тежест на ищеца е да докаже, че между него и ответника е възникнало облигационно отношение, по което ищецът има качеството на доставчик на твърдяната услуга, а ответника на потребител, по силата на което правоотношение ищецът е престириал твърдяната услуга и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, а вземането за лихва произтича от възникване на главен дълг и изпадането на длъжника в забава.

Съгласно § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги "потребители" по смисъла на закона са юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги и юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост.

Особеният представител на ответника е оспорил обстоятелството, че последният е бил носител на правото на собственост върху описания в исковата молба имот, а именно: имот през процесния период.

Относно така направеното оспорване съдът намира следното, а именно:

Видно от обективизираното в писменото изявление с адресант столична бщина, Дирекция Общински приходи, отдел Общински приходи – Искър, ответникът и трето за спора лице – Виолетка Раденкова Т.а, са декларирали придобиването на правото на собственост върху 1/2 идеална част от въпросния имот.

Съгласно чл. 11, ал. 1 ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

В случая задължението за плащане на доставените ВиК услуги възниква за собственика на имота. Следователно извънсъдебното изявление на ответника, направено пред общината, че е собственик на имота, представлява неизгоден за него факт, тъй като поражда задължения за плащане на разноските, свързани с правото на собственост върху имот. Извънсъдебното признание на неизгоден за страната факт има достатъчна доказателствена стойност, за да се приеме, че този факт се е осъществил.

Ответник не оспорва обстоятелството, че е декларирал имота по реда на чл. 14 ЗМДТ, като съдът счита, че декларирането на имота чл. 14 ЗМДТ в общината представлява извънсъдебно признание за принадлежността на правото на собственост на имота, което в съвкупност с това, че партията за процесния имот е открита на името на ответника, съгласно изявленията, обективизирани на стр. 2 от ССЕ и че са налице данни за извършено частично плащане в процесния период / справка за формирани задължения и извършени плащания, представляваща приложение към ССЧЕ/ по тази партия обуславя извод, че ответникът има качеството потребител на ВиК услуги за иския период, с оглед на което възраженията му в обратен смисъл се явяват неоснователни.

Както се посочи по-горе ответникът е декларирал по реда на чл. 14 от ЗМДТ придобиването на 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесния имот, като с оглед припадащия му се дял от собствеността върху имота той отговоря за заплащане на 1/2 част от процесното задължение, съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 3 ЗС, съобразно която всеки съсобственик участва в ползите и тежестите на общата вещ съразмерно с частта си.

По делото е допусната и назначена СТЕ, видно от заключението на която през целия процесен период, ответникът е доставял до посочения обект вода с питейни качества.

По делото няма спор, че цените, по които дружеството е фактурирало доставените ВиК услуги за процесния период, са в съответствие със цените, утвърдени от КЕВР.

По делото е допусната и назначена ССЕ, чието заключение съдът кредитира като вярно, обективно и компетентно, съгласно която за процесния период, цената на доставяните от ищеца услуги възлиза на сумата от 2652.78 лв.

В законоустановения срок ответницата е направила възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в ТР № 3/2011 г. от 18.05.2012 г., „Вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД и за тях се прилага тригодишна давност”.

В случая заявлението е подадено на 05.11.2021г., , поради което в този момент е прекъснато течението на погасителната давност.

Съгласно чл. 114 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

По делото се установи, че в полза на ищеца е възникнало вземане за цена на предоставяните ВиК услуги, като съгласно разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от Общите условия, потребителите са длъжни да заплащат месечните си задължения за ВиК услуги в 30 –дневен срок след датата на фактуриране. Следователно с изтичане на този срок, ответникът е изпаднал в забава и се е породило и задължение за заплащане на обезщетение за забава, в размер на законната лихва.

В случая първото по ред възникнало в полза на ищеца вземане е това за м. 06.2019г., като от датата на неговата изискуемост до датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК не е изтекла кратката тригодишна давност, поради което възражението на ответникът в тази насока се явява неоснователно.

По делото се установи, че цената на процесната услуга, начислена за спорния период, възлиза на сумата от 2652.78 лв. като съобразно припадащата се на ответника част от процесното задължение, определена съгласно правилото на чл. 30, ал. 3 ЗС, то искът срещу него следва да се уважи за сумата от 1326.39лв. и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 2652.78 лв.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за държавна такса, депозит за вещи лице, както и за юрисконсултско възнаграждение в размер, определен съобразно правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25 от Наредбата за заплащане на правната помощ в заповедното и исковото производство и депозит за особен представител в общ размер от 578лв.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо П. А. Т. ЕГН: ***** адрес, че има задължения към С. в. АД, ЕИК, адрес в размер на сумата от 1326.39лв... - главница, представляваща стойността на услуги по доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води, предоставени в апартамент, находящ се в адрес, общ. Столична, обл. София (столица) ,за периода от 21.06.2019г. до 20.06.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението 05.11.2021гдо окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ този иск за разликата до 2652.78 лв.

ОСЪЖДА П. А. Т. ЕГН: ***** адрес , да заплати на С. в. АД, ЕИК, адрес разноси за държавна такса, депозит за вещи лице, както и за юрисконсултско възнаграждение в размер, определен съобразно правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25 от Наредбата за заплащане на правната помощ в заповедното и исковото производство и депозит за особен представител в общ размер от 578лв.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____